

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Chișinău din 17 decembrie 2019 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2020, declarat de avocatul Ion Căpățînă în numele inculpatei

Rusu Alexandra xxxx.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 21.04.2018 – 17.12.2019,
instanța de apel: 21.01.2020 – 18.11.2020,
instanța de recurs: 28.01.2021 – 24.03.2021.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău din 17 decembrie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Rusu Alexandra a fost condamnată în baza art. 311 alin. (2) lit. c) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 25.000 lei și în baza art. 312 alin. (2) lit. c) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 25.000 lei, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de funcții publice pe un termen de 2 ani.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă sub formă de amendă în mărime de 700 unități convenționale, ce constituie 35.000 lei, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de funcții publice pe un termen de 2 ani.

2. Instanța de fond a constatat că, la 13 mai 2017, orele 20:24, inculpata Rusu A., având scopul depunerii unei plângeri false despre săvârșirea unei infracțiuni, aflându-se în bir. 18, al Direcției generale de urmărire penală a IGP, de pe str. Columna 130, mun. Chișinău și fiind prevenită de către ofițerul de urmărire penală, pentru denunțarea falsă sau plângerea falsă, conform art. 311 Cod penal, având scopul ascunderii realității față de prietenul ei, precum și de a fi pornită o urmărire penală potrivit prevederilor art. 164 alin. (2) lit. e) și 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, a depus

o plângere cu bună știință falsă, despre săvârșirea unei infracțiuni, în care a declarat intenționat fals precum că, la data de 10.05.2017, aproximativ orele 21:00, în timp ce se afla pe str. Xxxx din mun. Chișinău, a fost răpită de către două persoane necunoscute de gen masculin, care au ținut-o în captivitate până la 13.05.2017, aproximativ orele 15:00 și care în această perioadă de timp, i-au sustras mai multe bunuri personale.

Astfel, a comis infracțiunea prevăzută de art. 311 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca plângerea cu bună știință falsă despre săvârșirea unei infracțiuni, făcută unui organ sau unei persoane cu funcție de răspundere, care sunt în drept de a porni urmărirea penală, însoțită de crearea artificială a probelor acuzatoare.

Tot ea, la 13 mai 2017, având scopul prezentării cu bună știință a declarației mincinoase, în perioada de timp 21:43 – 23:10, aflându-se în bir. 20, al Direcției generale de urmărire penală a IGP, de pe str. Columna 130, mun. Chișinău, fiind recunoscută și audiată în calitate de parte vătămată în cadrul procesului penal cu nr. 20177900079, care a fost înregistrat la 13.05.2017, în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al DGUP a IGP, în baza sesizării sale, totodată fiind prevenită de către ofițerul de urmărire penală, pentru prezentarea cu bună știință, a declarației mincinoase, conform art. 312 Cod penal, având scopul ascunderii realității față de prietenul ei, a declarat intenționat fals precum că, la data de 10.05.2017, aproximativ orele 21:00, în timp ce se afla pe str. Xxxx din mun. Chișinău, a fost răpită de către două persoane necunoscute de gen masculin, care au ținut-o în captivitate până la 13.05.2017, aproximativ orele 15:00 și care în această perioadă de timp, i-au sustras mai multe bunuri personale. Ulterior, la 29.05.2017 și 30.06.2017, Rusu A., aflându-se în aceleași circumstanțe și fiind audiată suplimentar în calitate de parte vătămată în cadrul cauzei penale cu nr. 2017790068, care a fost pornită la 17.05.2017, în baza sesizării sale, în temeiul unei bănuieli rezonabile de comitere a infracțiunilor prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) și 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, totodată, fiind prevenită de către ofițerul de urmărire penală, pentru prezentarea cu bună știință, a declarației mincinoase, conform art. 312 Cod penal, a declarat, că plângerea și depozițiile sale depuse anterior pe acest caz nu corespund realității, astfel încât, nu a fost răpită și nici nu i-au fost sustrate careva bunuri personale. Ca urmare, la 19.07.2017, urmărirea penală pe cauza penală nr. 2017790068 a fost încetată din motivul, că nu există faptul infracțiunii.

Astfel, a comis infracțiunea prevăzută de art. 312 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca prezentarea, cu bună-știință, a declarației mincinoase de către partea vătămată, săvârșită în cadrul procesului penal, însoțite de crearea artificială a probelor acuzatoare.

Instanța a reținut că inculpata a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că inculpata a săvârșit două infracțiuni, nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cele atenuante fiind – căința sinceră și recunoașterea vinei, că anterior nu a mai fost condamnată, are copil minor la întreținere, beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, concluzionând oportun de a-i aplica o pedeapsă sub formă de amendă aceasta

nefiind mai mică decât limita generală de 500 unități convenționale, raportată la art. 64 alin. (3) Cod penal.

Totodată, instanța a conchis că cererea avocatului cu privire la aplicarea prevederilor art. 55 Cod penal, cu liberarea inculpatei de răspundere penală și tragerea la răspundere contravențională, este neîntemeiată, or, infracțiunile incriminate inculpatei atentează asupra relațiilor sociale referitoare la activitatea normală a organelor de drept la înfăptuirea justiției, ocrotite de pericolul sesizărilor false și al probelor contrare adevărului, nefiind constatat că corectarea ei este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale.

3. Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Ana Drozdov, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată pe art. 311 alin. (2) lit. c) Cod penal la 2 ani închisoare, art. 312 alin. (2) lit. c) Cod penal la 2 ani închisoare și art. 84 alin. (1) Cod penal, definitiv la 3 ani închisoare, cu executare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de funcții publice pe un termen de 3 ani.

Apelanta a invocat că, inculpata a fost anunțată în căutare, potrivit răspunsului IP Telenеști din 06.12.2019, fiind pornit dosar de căutare. Examinarea cauzei penale în fond s-a tergiversat din cauza comportamentului iresponsabil al inculpatei. Același comportament l-a manifestat și în cadrul urmăririi penale, fiind anunțată în căutare, ulterior, la 11.04.2018 fiind reținută în vederea efectuării acțiunilor de urmărire penală.

Astfel, la stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal și nici nu s-a conformat condițiilor stabilite expres de legiuitor, dispunând aplicarea unei pedepse prea blânde în coraport cu faptele comise și comportamentul neglijent al inculpatei în cadrul judecării cauzei penale în fond.

3.1. A declarat apel și avocatul Ion Căpățână, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care cauza penală în privința inculpatei să fie încetată și ultima să fie sancționată contravențional în temeiul art. 55 Cod penal.

Apelantul a invocat că, pedeapsa aplicată inculpatei este una exagerat de aspră, or, ea nici nu va avea posibilitatea de a o executa, deoarece întreține un copil minor, starea ei financiară este una precară și nu are posibilitate să achite amenda stabilită de instanța de fond.

Mai mult, la data comiterii infracțiunii inculpata nu avea vârsta de 21 ani, iar instanța nu a ținut cont de prevederile art. 79 alin. (1) Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2020, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a indicat că, la numirea pedepsei inculpatei, instanța de fond corect a aplicat prevederile art. 6, 7, 61, 75 – 78 Cod penal, conform căror pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Persoanei recunoscute vinovate de

săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

În acest sens, după caracterul și gradul prejudiciabil, infracțiunile comise sunt ușoare și mai puțin grave, iar potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Totodată, inculpata a recunoscut vina în cele imputate, anterior nu a fost condamnată, are copil minor la întreținere, careva circumstanțe agravante nu s-au reținut prin urmare, corijarea și reeducarea ei este posibilă prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă, pentru ambele infracțiuni, privarea de libertate în cazul dat, fiind o sancțiune prea aspră și inoportună.

Astfel, instanța de fond justificat a stabilit inculpatei pedeapsă sub formă de amendă, pedeapsă care va avea drept scop corectarea și reeducarea infractorului, de prevenire a săvârșirii noilor infracțiuni, atât din partea inculpatei, cât și din partea altor persoane.

Rusu A. nu prezintă pericol pentru societate, circumstanțe care ar agrava pedeapsa penală nu au fost stabilite, respectiv, impedimente pentru aplicarea pedepsei sub formă de amendă, nu au fost atestate. Din aceste considerente, aplicarea pedepsei cu închisoarea, nu este rațională, ținând cont și de prevederile art. 79 alin. (1) Cod penal, conform căroră, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de fond poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie. Săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani poate fi apreciată de către instanța de judecată drept circumstanță excepțională.

Reieșind din caracterul și gradul prejudiciabil al faptelor comise de inculpată, de personalitatea acesteia de vârsta fragedă la momentul comiterii infracțiunii având 20 de ani și dorința de reabilitare socială grabnică, această măsură de constrângere statală va constitui un mijloc eficient și suficient de corectare și reeducare a inculpatei, precum și de prevenire a săvârșirii altor infracțiuni, cauzându-i în același timp unele lipsuri și restricții ale drepturilor în limite rezonabile.

Astfel, starea de fapt reținută și de drept apreciată s-a concordat cu circumstanțele stabilite și probele administrate în cauză, iar drepturile inculpatei nu au fost încălcate, or, ultima, în cadrul ședinței de judecată, a declarat că, solicită aplicarea unei pedepse sub formă de amendă, deoarece are posibilitatea să achite amenda, iar dat fiind faptul că are un copil minor la întreținere care nu are nici un an, aplicarea sancțiunii cu închisoare, în cazul în speță, instanța a considerat-o prea aspră și neproportională. Ori, la stabilirea pedepsei, instanța a acordat o deplină eficiență prevederilor legii. Prin urmare, aplicarea pedepselor penale în privința inculpatei sub formă de amendă este necesară și oportună, având drept scop corijarea și reeducarea acesteia, în spiritul respectării cu strictețe a normei de drept, or, prin corectarea inculpatei, ca scop al pedepsei penale, se înțelege conștientizarea de către făptuitor a celor săvârșite, reîntoarcerea și reîncadrarea acestuia în societate. Făptuitorul urmează să fie convins că respectarea legii penale este o necesitate și că numai astfel el va putea evita aplicarea față de sine a altor pedepse penale.

Totodată, lipsesc careva împrejurări care ar genera liberarea inculpatei de pedeapsa penală, având în vedere nemijlocit circumstanțele în care au fost comise faptele infracționale, urmările prejudiciabile, personalitatea inculpatei, rezonabilitatea faptelor comise de către inculpată.

Mai mult, persoana poate fi trasă la răspundere contravențională în cazurile în care s-a constatat că corectarea ei este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale. Ori, în speță s-a atestat că acțiunile inculpatei vizează capitolul infracțiunilor contra justiție. Astfel, pedeapsa numită este legală și întemeiată, proporțională faptelor comise, cât și circumstanțelor reale și personale, corect constatate de către instanța de fond, sentința fiind legală și întemeiată, iar apelurile nefondate și urmează a fi respinse.

5. Avocatul Ion Căpățână a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a invocat că, pedeapsa aplicată inculpatei este exagerat de aspră, or, ea nici nu va avea posibilitatea de a o executa, deoarece întreține un copil minor, starea ei financiară este una precară și nu are posibilitate să achite amenda stabilită.

Mai mult, inculpata la data comiterii infracțiunii nu avea vârsta de 21 ani, iar instanța nu a ținut cont de prevederile art. 79 alin. (1) Cod penal.

Instanțele de fond și de apel nu și-au argumentat suficient din care motive nu puteau fi aplicate prevederile art. 55 Cod penal față de inculpată, ca să fie eliberată de răspundere penală, cu atragerea la răspundere contravențională, ori careva impedimente lipsesc.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect, se reține că recursul avocatului este fondat în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele concrete conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete invocate în apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor și erorile de drept că hotărârile atacate nu cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanțele au admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanțelor de fond și de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2, 4.** din prezenta decizie, relevă

în mod concludent că instanța de fond și apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatei, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 84 Cod penal, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, nefiind constatat că corectarea ei este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de

procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatei i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat (*pct. 5. din decizie*).

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul ordinar de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ion Căpățînă împotriva sentinței Judecătoriai Chișinău din 17 decembrie 2019 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2020, în privința inculpatei Rusu Alexandra xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 16 aprilie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Victor Boico